

[Ninn-Hansen.]

begrænsning til universitetet, og der har i anden forbindelse været tanker fremme om, at man skulle tvangsforflytte de studerende til andre universiteter. Jeg vil gerne sige ganske klart, at det konservative folkeparti ikke kan medvirke til noget sådant og ikke ønsker, at ungdommens uddannelsesfond indirekte kan give anledning til noget sådant. Universiteterne må man lægge dér, hvor der er behov for dem; det er én ting. Men hvad adgangsbegrænsningen angår, mener vi, at der er mere grund til at ophæve den de steder, hvor den findes, end til at gennemføre adgangsbegrænsning nye steder. Vi håber, at den udbygning, der finder sted på polyteknisk læreanstalt, kan medføre en ophævelse af adgangsbegrænsningen dér, og vi ønsker ikke at gå med til en adgangsbegrænsning til universitetet, men ønsker at fastholde de frie studieformer, vi har i øjeblikket. Vi mener, man bør tage hensyn til dette ved udformningen af reglerne om ungdommens uddannelsesfond.

Helge Larsen: Det radikale venstre vil meget gerne medvirke til gennemførelse af den foreslåede ændring af loven om ungdommens uddannelsesfond. Den vedrører en del af det meget vigtige, måske det vigtigste samfundsområde, vi har at beskæftige os med, nemlig spørgsmålet om udbygningen af uddannelsesmulighederne. Lovforslaget vedrører omend kun en del, så en meget væsentlig del af dette område, fordi det netop igennem ungdommens uddannelsesfond skulle gøres muligt at demokratisere uddannelsen, sådan at unge kan få anvendelse for deres evner og anlæg uanset deres økonomiske stilling. Det siger sig selv, at med den betydelige vækst i antallet af studerende — jeg tænker her ikke bare på studerende ved universiteterne og de højere læreanstalter, men også på den stærke vækst i antallet af unge under uddannelse i det hele taget — vil der være et behov for større beløb til ungdommens uddannelsesfond, og den ajourføring, som der her er tale om, tiltræder mit parti gerne.

Jeg vil dog i denne forbindelse stille et spørgsmål til den højtærede undervisningsminister. Ministeren bebuder jo en videregående revision af loven om ungdommens

uddannelsesfond, når den undersøgelse, som finansudvalget nylig har bevilget midler til, er blevet foretaget — det kan formentlig ikke ske før i 1965-66, måske senere — og der melder sig da det spørgsmål, om det ikke ville være rimeligt i selve loven at have en mulighed for at ajourføre beløbet, hvis antallet af unge under uddannelse også i det kommende år vil vise sig at stige, og der er vel al mulig grund til at tænke sig, at det vil være tilfældet.

Hvad i øvrigt de enkelte afsnit af lovforslaget angår, ønsker jeg først at gøre et par bemærkninger om gymnasiestøtten og dernæst et par bemærkninger om den ændrede fordeling mellem stipendier og lån.

Jeg har lagt mærke til, at det beløb, som procentvis er hævet mest, er støtten til stipendier til gymnasiernes elever, og jeg tror, det er rigtigt at gøre det, netop ud fra den betragtning at den egentlige, vidtgående demokratisering af uddannelsen skal begynde med gymnasieuddannelsen; jeg tænker her på den vidtgående demokratisering af den højere uddannelse. Derfor er det vigtigt, at der er sådanne stipendiemuligheder til rådighed for gymnasiestuderende, at ingen egnet af økonomiske grunde skulle afholdes fra at få en studentereksamen og dermed grundlaget for en videregående uddannelse.

På samme måde er jeg særdeles tilfreds med, at man nu udbygger det beløb, som i 1961 indførtes som en slags forsøg ved stipendier til unge i realklasser og 8.-9. klasser, og jeg er ganske særlig tilfreds med, at 10. klasserne nu også tages med.

Hvad de øvrige ændringer angår, specielt ændringen om en anden fordeling af stipendier og lån, ja, da er det indlysende, at de studerende rent umiddelbart vil foretrække stipendier for lån, og at de følgelig også foretrækker, at den størst mulige del af fondens midler gives til stipendiesektoren. Men man bør nok erindre, at der i denne sag er tale om to parter, dem, der skal have stipendierne og lånene til deres uddannelse, og dem, der skal betale, hvad det koster, d. v. s. det øvrige samfund. Nu er det naturligvis ikke sådan — og det skal understreges — at uddannelsen bare er til gavn for den, der får den, uddannelsen er også i samfundets interesse, for uden en øget uddannelse, uden et større antal af unge med